

Хутір

Міша Дан

1

В грязних вікнах напівпорожнього шинку раз-за-разом загорялася блискавка освітлюючи майже все приміщення, залишаючи в темряві найвіддаленіші кути. Від грому полум'я на свічках колихалося, а посуд на полицях трохи дзвенів.

В шинку було тільки п'ять відвідувачів які сиділи за одним столом. Троє мали худорляве обличчя, довге волосся і грубі руки від важкої роботи. Двоє інших мали доволі кремезну і пухку фігуру. Їх свинячі очі, які заплили жиром, бігали в різні сторони, великі пальці містили на собі дорогі перстні. Єдине що було спільне в цієї п'ятірки: дороге вбрання і повний гаманець. Двоє з тих що були з худих сиділи спиною до дверей, третій обличчям, а пани зі поросячими очима розмістилися один напроти одного, той що дивився у вікно був в шапці.

На їх столі стояло багато різної їжі, а під ними валялися порожні пляшки з-під пива. Товстун без шапки, крикнув:

-- Ей, подай нам ще пива!

Як тільки він вимовив останню букву, двері відчинилися і блискавка освітила високого чоловіка в чорному. Не промовивши і слова він сів на сусідньому столі, біля компанії. Шинкар підбіг до нього, по дорозі поставши пиво на стіл п'ятірки.

Скоро всі забули про дивного чоловіка, і бесіда повернулася в своє русло. Спочатку вони вели тиху розмову, потім почали сваритися голосно кричати, після чого знову мирилися. Пляшок під столом ставало все більше.

Дощ закінчився і день перемагав ніч коли товстун у шапці викрикнув занадто голосно:

-- От якби мені знайти хорошого вбивцю, тоді проблеми зникнули -- його товариші почали його штурхати, але він їм щось пояснював язиком який його ледь слухався.

Скоро четверо з п'ятірки пішли, залишивши на самоті свого занадто голосного друга. Чоловік в чорному пересів до нього і мовив, спокійним голосом:

-- я можу тобі допомогти вирішити проблему.

-- А... що... ти хто такий? Здивувався товстун.

-- я чув тобі потрібна моя допомога.

-- А.. ік.. я такого не казав.. ік. Стривай.. ік... так ти...-- його очі розширилися, він розкрив рота щоб сказати, але його заліпила дужа рука.

-- Тихо ти, -- промовив чоловік в чорному зі злостю -- тобі потрібна моя допомога, чи ні?

-- Так.. ік.. Так. -- закрив товстун рота, -- вибач.

-- З ким в тебе проблема?

-- А може спочатку вип'ємо... ік.. шин..

-- не потрібно, я поспішаю.

-- ну так от.. ік... тут недалеко є садиба... ну ти чув, мабуть... ік... там яблука відміні.

-- Швидше.

-- про що це я.. ік... а так, я хотів купити ту садибу, а господар не продає... ік... от щоб господаря не стало... ік... а з жін... ік, ой вибач... жінкою я домовлюся.

-- 50 золотих і 100 срібних -- відповів чоловік в чорному сухо і трохи глухо, його рот закриває повязка.

-- Так це ж граб'юж.. ік.. так не піде... ік... дава...

-- Без "давай", так або ніяк.

-- Ік, ну добре.. ік, коли виконаєш тоді і гроші.

-- половину зараз -- в його голосі відчулося стільки влади, що не підкоритися не можна було. Через хвилину на столі лежали 25 золотих і 50 срібних монет які чоловік в чорному згріб в мішок, вставши з-за стола мовив:

-- Чекай через два дні, тут. -- з цими словами він зник, і на вулиці почувся стукіт копит.

2

Сонце споглядало на світ з-за кудлатих дерев, його сонний погляд втратив свою колючість з настанням вечора. По небі бродили хмаринки збиваючись до купи і грозячи пролитися дощем.

По пустинній дорозі їхав одинокий вершник в темній мантиї, яка закривала його обличчя, за поясом висіли пара кинджалів, а збоку виблискував гравійований меч. Він пришпорив коня і чимдуж помчався в сторону хутора, який зникав в безкінечному яблуневому саду.

Не доїхавши декількох метрів до воріт вершник різко звернув у сад, за ним закрилися кущі і більше не шевелилися.

Ніхто, окрім блілого місяця не помітив , як чорна фігура впорхнула у вікно на другому поверсі і безшумно закрила за собою ставні.

В кабінеті господаря панувала тиша і темнота. Проте двері відчинилися і впустили в кімнату світло і шум. В дверях зі свічкою в руці стояв засмаглий, приземленистий чоловік. В його дужих руках свічка вела себе спокійно і не ворушилася. Сиве волосся закривало важкі очі, які побачили багато за свій вік. Закривши двері він побачив тінь як вийшла з неосвітленого кутка. В руках тінь тримала блискучу смерть. Не можна було розібрати обрисів обличчя, окрім очей які виражали байдужість до долі господаря цього дому.

Несподівано двері відчинилися, і в них влетів чорноволосий вітер з прекрасним обличчям.

-- Тато ти... -- її мову перехопило коли вона побачила тінь. Крик різав її горло і не міг вирватися назовні, в очах тіні з'явилося щось нове, заблищали невеличкі сльозинки, і стала вона вже не тіню. Від різкого удару згасла свічка, вилетів на свободу крик, влетів у кімнату свіжий вітер із розкритих вікон, а на дорозі почувся тупіт копит, на небі вдарив грім, і почалася злива.

На дворі моросів невеликий дощ, проте це не хвилювало відвідувачів шинка, вони не думали що давно стемніло і їх дома чекають діти і жінка.

Кількість випитого ставала все більшою і-за столів лунав веселий говор, особливо голосно розмовляли п'ятеро чоловіків:

-- Що ви мені не говоріть, а в не грошах щастя, -- мовив найтовстіший і найбагатше вбраний.

-- Тьху, а в чому тоді щастя? -- запитав худий чоловік в біднішій одежині, -- є гроші то діти не голодні, жінка не гризе, і ти щасливий.

-- От в мене гроші є, а щастя немає, і жінки немає і дітей.

-- О, так що в жінці щастя, будь вона не ладна? -- здивувався чоловік що сидів обличчям до дверей.

-- Та може і в жінці, що б було до кого слово мовити.,-- гнув свою лінію найбагатший.

-- Я вам скажу от так, -- мовив другий товстун, що сидів в шапці, -- для кожного є своє щастя.

З-за колони вийшов чоловік без обличчя. Ніхто його не помітив, і для всіх було несподіванкою коли він мовив:

-- Найбільше щастя це життя, -- очі в п'ятьох чоловік відкрилися, а в товстуна, в того що сидів у шапці з'явилася радість, -- скільки я б не вбивав, а кожний просив залишити йому життя, і ладен був всі багатства відати.

-- Тьху, а я... -- хотів щось заперечити худий чоловік, проте не було кому.

Товстун що сидів в шапці встав за столу пішовши до виходу. Четверо чоловіків забули про дивака в чорному і завели нову розмову.

Нестерпний дощ безжально сік по безкінечним складках на обличчя товстуна. Він вдивлявся в темноту, і не міг нічого розібрати. Ступив ще декілька кроків від чого під ногами противного зачавкало замастивши черевики. По спині пробіг холодок і він різко обернувся, в декількох кроках стояв той кого він шукав. Його фігура була ледь помітна в тьмяному світлі шинка.

-- Ну що зробив? -- запитав товстун.

-- Я вирішив більше не вбивати, і прийшов повернути твої гроші. -- в його руці з'явився мішок, який дзеленчав.

-- Ні, ні, ні!!! -- кричав несамовито товстун тупавши ногами від чого грязюка полетіла в різні сторони, -- так не можна, я тобі заплатив, йди і виконуй свою роботу, а то я тебе...

-- Що ти мене?

-- Я тебе з землею зрівняю, -- з його очей летіли іскри, а з рота слина. Чоловік в чорному почав голосно сміятися, а коли закінчив промовив:

-- Ну ти і насмішив, давно так не сміявся, забирай свої гроші, або йди звідси, і щоб я тебе біля того хутора не бачив.

-- Давай сюди мої гроші.

Невеликий мішечок весело дзвенів монетами приближаючись до товстуна. Пухнаті пальці спіймали його і прижали до серця. Вслід за грошима летів кинджал який жадібно вп'явся в тіло товстуна розрізавши мішечок з грошима. Монети посипалися в болото. Пухка рука потягнулася за грошима, не втримавшись на ногах товстун впав в болото, розбискуючи навколо себе: воду, болото і гроші.

4

Перед воротами стояв вершник. Легенький вітерець розвівав його волосся, яке лягало на плечі, сонячне проміння грало на його молочному обличчі яке було спокійне і віяло добром, густі чорні брови і червоні губи зробили це біле обличчя неймовірно привабливим.

У воротах відчинилися невеличкі двері й звідти вийшов худорлявий хлопчина:

-- Вас запрошують до будинку.

-- Дякую -- відповів чоловік на коні. Ворота відчинилися, і в них в'їхав кінь, який своїми копитами протоптав небачену кількість доріг. На чорному тілі коня мітилася поклажа господаря, сідло і невеличкий меч з гравіюванням.

В гостинній його зустрів усміхнений господар з важкими очима які побачили багато за свій вік.

-- Доброго дня, дорогий госте, що тебе привело в наш край?

-- їду я з далечини в ще більшу далечину, по дорозі заїхав у містечко, почув що неподалік є хутір з прекрасними яблуками. -- голос подорожнього був тихий, спокійний і трохи сухий.

-- О так, яблука у нас справді добротні, -- промовив господар посміхаючись, обернувши голову крикнув, -- Дочко принеси води.

Тихо шурхочучи платтям, яке огидало стан дівчини, зайшла в кімнату донька господаря, її довгі, тонкі пальці тримали глечик з водою, обережно підходячи до гостя, вона дивилася в підлогу. Подавши йому глечик підняла голову, поглянувши в його вічі. Білосніжна шкіра, тонкі вуста з яких не сходила посмішка, і дві ямки змушували завмирати все навкруги, не міг поворухнутися і подорожній. Вона дивилася в його очі і бачила в них щось неймовірне: сум змішаний з радістю, ніжність і тепло, жорсткість і холод, віддаленість і близькість, і ще щось дуже їй знайоме, що вона вона бачила десь. Згадався їй той вечір в батьковому кабінеті, серце завмерло, голова закрутилася, весь світ тікав від неї. Холодні руки гостя не дали знепритомніти. Подорожній повернув їй глечика, вона востаннє поглянула в його вічі, побачила в них кохання і відданість.

-- Як тебе звуть? -- прогрімів голос господаря в застиглій тиші.

Подорожній хотів відповісти, але не встиг тому що в кімнату ввірвався хлопчина:

-- Пане, того товстуна який хотів забрати хутір вбили.